

يَا بَنِيَّ اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَيَاسُّوا مِنْ
رُوحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يِيَّاسُ مِنْ رُوحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ

(Yusuf: 87)

Muhterem Müslümanlar! Hutbemiz, **Ümit** hakkındadır.

Ümit her şeyden evvel bir **inanç işidir**. İnanan insan ümitlidir ve ümidi de inancı nispetindedir. Bu itibarladır ki, sağlam inanç mahsulü çok şey, bazılarınca harika zannedilmektedir. Aslında, **ümit, azim ve kararlılık**, iman dolu bir kalbe girince, beşerî normaller aşılmış olur. Bu seviyede gönül hayatına sahip olamayanlar ise bunu fevkaladede sayarlar.

Fert, ümitle varlığa erer; toplum onunla dirilir ve gelişme seyrine girer. Bu itibarla, ümidini yitirmiş bir fert var sayılamayacağı gibi, ümitten mahrum bir toplum da felç olmuş demektir.

Ümit, insanın kendi ruhunu keşfetmesi ve ondaki iktidarı sezmesinden ibarettir. Bu sezişle insan, kâinatlar ötesi Kudreti Sonsuz'la münasebete geçer ve onunla her şeye yetebilecek bir güç ve kuvvete ulaşır. Bu sayede, zerre güneş; damla derya; parça bütün ve ruh kâinatın bir soluğu hâline gelir.

Âdem Nebi (aleyhisselam), semasının karardığı, azminin kırıldığı ve canının dudağına geldiği bir devrede, ümitle silkindi, “*Nefsime zulmettim.*” dedi ve dirildi. Şeytan ise, gönlünden akıttığı ümitsizlik kan ve irini içinde bocaladı durdu ve nihayet boğuldu...

Kur’an’da **ümit, sağlam imanla, ümitsizlik ise küfür ile eş** değerlendirilir. İlahî beyan, Yusuf süresinde ümit kahramanı olarak Hazreti Yakup’u söyle konuşturur; “... **Ey oğullarım, gidin, Yusuf’u ve kardeşini araştırın. Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin; zira kâfir kavimden başkası Allah’ın rahmetinden ümit kesmez.**” (*Yusuf, 12/87*). O büyük Peygamber yıllar geçmesine rağmen ümidini hiç kaybetmemiş, ümitle şahlanmış ve çevresine de hep ümit dağıtmıştır.

Her dönemde Şeytan ve avenelerinin ilk yaptığı şeylerden biri de ümidi kırmaktır; ümidi kırarlarsa imanını da zedeleyeceklerini bilirler. Bu yüzden Allah’ın insana verdiği sabrı geçmişe ve geleceğe harcamadan, sıkıntılı zamanlarda kullanıp sabırla ümidi beslemek önem arz etmektedir.

Her gönül eri ümitten bir meş’ale ile yola çıkmış, bununla tufanları göğüslemiş; fırtınalarla pençeleşmiş ve dalgalarla boğuşmuştur. Kimisinde ümit bir Cûdî tomurcuğu, kimisinde İrem Bağları, kimisinde de

Medine'leşen bir Yesrib hâline gelmiştir. Bu vadide her ümit kahramanı, aynı zamanda Hak katının azizi, halkın da bayrağı olmuştur.

Ümit ve azimle coşan bir Berberî köle, Herkül sütunlarına yeni bir nam getirmiş ve deniz aşırı ülkelerin efsanevî kahramanı hâline gelmiştir. Ve yine ümitle yıldırımlaşan genç bir serdar, çağlarla oynamış ve beşer tarihinde pek az insanın elde edebildiği yüceliklere ermiştir.

Bir de, her şeyin bittiği; milletin kaddinin büküldüğü, gururunun kırıldığı devrede, iman ve ümidin destansı bir hâl alması vardır ki; inancın derecesine göre, onu elde eden, kâinata meydan okuyabilir; elli bin defa çarkı, düzeni bozulsa sarsılmadan yoluna devam eder; yoklukta, varlık cilvesi gösterip ölü ruhlara can olur.

Ümitle uzun yollar aşılır; ümitle kandan irinden deryalar geçilir ve ancak ümitle dirliğe ve düzene erilir. Ümit dünyasında mağlup olanlar, pratikte de yenilmiş sayılırlar. Ne yiğitçe ve çalımla yola çıkanlar vardır ki, iman ve ümit zaafından ötürü, yarı yolda kalmışlardır. Küçük bir zelzele, gelip geçici bir fırtına, akıp giden bir sel onların azim ve iradelerini de beraber alıp götürmüştür. Ya kendilerine ümitle bağlanılıp sonradan onlarla beraber yeis bataklığına düşüp boğulanların hâli, o hepten yürekler acısıdır.

Aslında gerçeği bulamamış ve ona dilbeste olamamış kimselerin başka türlü olmaları da mümkün değildir. Makama, mansıba ümit bağlamış; servete, sâ mânâna gönül vermiş ve gelip geçici, yıkılıp gidici şeylerle avunup durmuş kimselerin, er geç hüsrana maruz kalacakları muhakkaktır.

Solmayan renge, sönmeyen ışığa, batmayan güneşe dilbeste olan bir ruhtur ki; gecesi sabah aydınlığında, gündüzü Cennet bahçeleri gibi rengârenktir. Böylelerinin, karanlık bilmeyen ufuklarında güneşler kol gezer ve değişen mevsimler, farklı manzaraların büyüleyici meşherleri gibi birbirini takip eder durur. Veyahut her biri bir ulu ağaç gibi, semaya doğru ser çekmiş ve kök kök üstüne zeminin derinliklerine inmiştir ki; ne karın, dolunun şiddeti, ne de tipinin, boranın yakıp kavuruculuğu onları müteessir etmez. Sonsuza bağlanmış ve ümitle dolu bu gönüller, **bahar demez, yaz demez; hazan demez, kış demez, kucak kucak meyvelerle gelir** ve o görkemli kametten bekleneni mutlaka yerine getirirler.

Bizim topyekün bir millet olarak, şuna-buna değil, **dayanıp darılmayan, azmedip yılmayan ve hele ümitsizliğe asla kapılmayan yol göstericilere**; hem de ekmek kadar, su kadar, hava kadar ihtiyacımız var.

Kaybetmedik çünkü vazgeçmedik.

Hevesle yola çıkıp hevâlarına göre aradıklarını bulamayınca, ya ümitsizliğe düşmüş veya Yaradan'la cedelleşmeye girişmiş onlar bizden, biz de onlardan fersah fersah uzak bulunmaktayız. Mamafih, feleğin geniş dairedeki çark-ı çemberi, hiçbir zaman, yerdeki bu sefillerin kokmuş felsefelerine ve bozuk hendeselerine göre cereyan etmeyecektir..!

Bin bir ümit tomurcuğunun tebessüm ettiği ve bin bir tohumun, toprağın altında kara düşecek cemreyi beklediği şu günlerde, ümitten mahrum gönüllere ümit dileklerimizle...

Önümüzdeki salıyı çarşambaya bağlayan gece Mevlit kandilidir. Mevlit kandilinizi kutlar, Efendimizin şefaatine nail olmayı Rabbimizden niyaz ederiz.